

Ὁ ἅγιος μάρτυς Μένιγνος, ὁ Κναφέας
Ἡ μνήμη του τελεῖται στίς 22 Νοεμβρίου

Τὸ Πάριο ἦταν μιὰ μικρὴ παραλιακὴ πόλη στὸν Ἑλλάσποντο, παλιὰ παροικία τῶν Παριανῶν, ἀνάμεσα στίς μεγάλες πόλεις τῆς περιοχῆς Κύζικο καὶ Λάμψακο. Οἱ κάτοικοί του, πιστοὶ καὶ ἐνσυνείδητοι χριστιανοί, ἦταν ἀπὸ τοὺς πρώτους ποὺ βρέθηκαν στὸ στόχαστρο τῶν διωκτῶν, ἐπὶ τῆς αὐτοκρατορίας τοῦ Δεκίου (249-251 μ.Χ.). Οἱ θηριώδεις αὐτοὶ ἐξουσιαστὲς καὶ τιμωροὶ τῶν πιστῶν τοῦ Εὐαγγελίου τῆς ἀγάπης συνελάμβαναν, φυλάκιζαν, ἔδερναν καὶ σκληρὰ τιμωροῦσαν τοὺς ὁμολογητὲς τῆς πίστεως, ποὺ παρέμεναν στερροὶ σὰν ἄκμονες στὰ ἀνελέητα κτυπήματά τους. Τὸ πλῆθος αὐτὸ τῶν ἡρωϊκῶν ἀνθρώπων ὑπέμενε καρτερικὰ τὰ βασανιστήρια, ἀντλώνοντας δύναμη ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ Κυρίου: «*Εἰ ἐμὲ ἐδίωξαν καὶ ὑμᾶς διώξουσιν*» (Ἰωάν. ιε' 20) καὶ «*θαρσεῖτε· ἐγὼ νενίκηκα τὸν κόσμον*» (Ἰωάν. ιστ' 33).

Ὁ Μένιγνος ἦταν ἓνας φτωχὸς βιοπαλαιστῆς τοῦ Παρίου. Φτωχός, βέβαια καὶ ἀγράμματος, ἀλλὰ μὲ πλούσια σὲ πίστη καρδιά. Φλεγόταν ὀλάκερος ἀπὸ τὴν ἀγάπη τοῦ Κυρίου. Ἡ παρουσία Ἐκείνου δονοῦσε τὰ στήθη του καὶ πόθος του διακαῆς ἦταν ἡ γρήγορη ἀντάμωσή του στοὺς οὐρανοὺς. Ἡ συμπεριφορὰ τοῦ Μενίγνου στοὺς συνανθρώπους του ἦταν ἄψογη, ἡ ἀγάπη του χωρὶς ὄρια, ἡ συνέπεια τῶν λόγων του καὶ τῶν πράξεών του ὑποδειγματικὴ. Διακρινόταν ὡς καλὸς οἰκογενειάρχης καὶ τίμιος ἐπαγγελματίας. Ἦταν κναφέας. Κατεργαζόταν τὸ

μαλλί και τὰ ἐνδύματα τῶν συμπατριωτῶν του, λευκαίνοντας ἢ βάφοντάς τα. Ἐκοπίαζε ἐργαζόμενος «ταῖς ἰδίαις χερσίν, ἵνα περιπατῇ εὐσχημόνως πρὸς τοὺς ἔξω καὶ μηδενὸς χρεῖαν ἔχη», ὅπως λέγει ὁ ἀπόστολος Παῦλος (Α΄ Θεσ. δ΄ 11). Ἡ ἐργασία του ἦταν σκληρὴ καὶ κοπιώδης, ἀλλ’ ὁ ἐνθουσιασμός του μεγάλος, καθὼς ἔνοιωθε ὅτι ἐπιτελοῦσε ἔτσι ἓνα χρέος του στὸ κοινωνικὸ σύνολο. Ἐργαζόταν καὶ προσευχόταν ταυτόχρονα. Λεύκαινε τὰ ὑφάσματα καὶ συνάμα τὸ χιτῶνα τῆς ψυχῆς του. Γνώριζε καλὰ ὅτι μέσα ἀπὸ τὸ ἐπάγγελμά του περνοῦσε ἡ ὁδὸς τῆς σωτηρίας, τὸ στενὸ μονοπάτι τῆς αἰωνιότητος.

Ὅταν κηρύχθηκε ὁ διωγμὸς τοῦ Δεκίου, οἱ χριστιανοὶ τοῦ Παρίου συνελήφθησαν καὶ βρέθηκαν σὲ σκοτεινὲς καὶ ἀνήλιες φυλακὲς. Ὑπέφεραν τὰ πάνδεινα γιὰ τὸ ὄνομα τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ. Καὶ ὁ Κύριός μας δὲν τοὺς ἐγκατέλειψε. Οἱ προσευχὲς τους εἰσακούσθηκαν καὶ ἓνα βράδυ θεῖο φῶς καταύγασε τὰ κελλιά τους. Οἱ ἀλυσίδες τους, πού τους κρατοῦσαν σφικτὰ, ἀπότομα διαλύθηκαν, σὰν νὰ ἦταν ἀπὸ κερὶ. Θαῦμα μέγα στὶς φυλακὲς τοῦ Παρίου, ὅπως παλαιότερα συνέβη μὲ τὸν Πέτρο στὰ Ἱεροσόλυμα (Πραξ. ιβ΄ 8) καὶ τὸν Παῦλο στοὺς Φιλίππους (Πραξ. ιστ΄ 26). Τὸ πρωτὶ ἀναστατώθηκε ἡ πόλη· οἱ δεσμοφύλακες ἔτρεχαν στοὺς δρόμους καὶ φώναζαν ὅτι ὁ Ναζωραῖος Ἰησοῦς ἐλευθέρωσε τοὺς δεσμίους. Χαρὰ καὶ ἀγαλλίαση γιὰ τοὺς χριστιανούς, φθόνος καὶ μῖσος γιὰ τοὺς ἀπίστους!

Τὸ Μένιγνο συνεῖχε χαρὰ ἀνεκκλάλητη (Α΄ Πέτρ. α΄ 8) γιὰ τὰ γενόμενα. Ὁ ἐνθουσιασμός καὶ ἡ ζέση τῆς πίστεως ἔμελλαν νὰ τὸν ὀδηγήσουν στὸ λιμάνι τῆς δόξας, στὸ ἀγκυροβόλιο τῆς αἰωνιότητος. Μοιράζει ἀμέσως τὰ ροῦχα πού ἐπεξεργαζόταν στοὺς ἰδιοκτῆτές τους καὶ παίρνει τὴν ἀπόφαση: "Ὅλα γιὰ τὴ δόξα τοῦ Χριστοῦ! Ὁ καρπὸς τῆς ἀθλήσεως εἶχε ὠριμάσει.

Κάποια, λοιπόν, ἀπὸ τίς σκοτεινὲς ἐκεῖνες ἡμέρες τοῦ διωγμοῦ ὁ ἀθλητὴς πλησιάζει τὴν ἐξέδρα, ὅπου ὁ ἄρχοντας τοῦ τόπου ἀνακοίνωνε τίς ἀποφάσεις τῶν τυράννων κατὰ τῶν χριστιανῶν, ἀρπάζει ἀπὸ τὰ χέρια του τὰ γράμματα τῶν ἀνακοινώσεων καὶ τὰ ξεσχίζει. "ὦ θεοῦ θάρρους! "ὦ στερροψυχίας ὑπέρβαση! Ἡ ὑπαρξὴ του πλημμυρίζει ἀπὸ τὴ θεία χάρη καὶ νοι-

ώθει σφρίγος καὶ δύναμη ψυχῆς ἀνείπωτη. Θυμίζει τὸ ψαλμικό, ὅτι μπορεῖ νὰ ἐπιβαίνει ὄφειων καὶ σκορπίων χωρὶς νὰ πάθῃ τίποτα καὶ νὰ καταπατῆ ἄφοβα λέοντα καὶ δράκοντα (Ψαλμ. 90, 13). Ἐλλωστε καὶ ἂν βλάψουν οἱ ἰσχυροὶ τὸ σῶμά του, τὴν ψυχὴ του δὲν μποροῦν νὰ τὴν ἀποκτείνουν (Ματθ. 1' 28).

Ὁ ἄρχοντας ἀφρίζει ἀπὸ μῖσος. Θεωρεῖ τὸν ἥρωα μωρό, τὸ γενναῖο θρασύ, τὸ συνετὸ αὐθάδη καὶ προστάζει τὴ σύλληψή του. Τὸ μαρτύριο ἀρχίζει σταυρός, ξέσχισμα τῆς σάρκας, κόψιμο τῶν δακτύλων καὶ τῶν ἀρμῶν. Ἐμπαίζεται ἐπὶ πλέον ὁ ἀθλητῆς, ποὺ καρτερεῖ χαρούμενος τὸ τέλος. Τὸ αἷμα βάφει κατακόκκινο τὸ χιτῶνα τοῦ βαφέα, ποὺ ὅμως «κρατεῖ τῆς ὁμολογίας» (Ἑβρ. δ' 14). Ὁ ἀποκεφαλισμὸς δὲν ἀργεῖ. Ὁ ἀθλητῆς ἀφήνει τὸ φθαρτὸ σαρκίο, ἀλλὰ «κομίζει τὸν ἀμαράντινον τῆς δόξης στέφανον» (Α' Πέτρ. ε' 4). Ἡ στρατευομένη Ἐκκλησία στερεῖται ἕναν ἀκαταμάχητο ἀθλητῆ, ἡ θριαμβεύουσα, ὅμως, δέχεται μὲ ἀνεκκλάλητη χαρὰ καὶ δοξολογία τὸ χριστιανὸ οἰκογενειάρχῃ, τὸν πιστὸ κναφέα, τὸν ἄριστο ἀθλητῆ τοῦ Παρίου, τὸν ἅγιό Μένιγνο.

